

Andragender skulle indbringes ved Rigsdagsmænd, at alt det, om jeg saa maa sige, Vrøvl, som det kan falde Folk ind at skrive sammen, skal ikke optage Udvalgets, Tingets eller Ministrenes Tid. Meningen maa være, at Rigsdagsmændene til en vis Grad skulle sigte Andragenderne. Her kommer nu det ærede Medlem med et Andragende, som flere Gange har været her før men aldrig har været henvist. Det ligger naturligvis uden for al Tvivl, at det ærede Medlem ikke kommer med det paa ny for at gøre sine Hoser grønne for Vælgerne i Herning. Det ærede Medlems Stilling derovre — det saa vi ved sidste Valg — er saa grundfæstet, at han selvfølgelig ikke behøver at benytte den Slags Midler. Men naar det ikke er Tilfældet, forstaar jeg ham ikke. Da dette Andragende i Fjor var indbragt — det findes i Tillæg B. for 1898—99 — blev der ingen Indstilling gjort, ikke et Medlem i Finansudvalget, ikke en Gang nogen af det ærede Medlems politiske Meningsfæller fandt Anledning til her at indtage et Særespunkt. Og hvad siges der saa i dette Andragende? Ja, det slutter med at sige, at „alle Papirer denne Sag vedrørende ligge i Invalidebestyrelsen.“ Mon det nu ikke skulde have været det ærede Medlems Pligt, naar han kommer til Finansudvalget, at bringe Dokumenterne til Stede? Det har han imidlertid ikke fundet, der var Anledning til. Han lader dem ganske rolig ligge, hvor de ligge, og sender os Andragendet. Der er nu gaaet nogen Tid siden, og nu kommer han med Andragendet igen. Men der følger ikke mere med, end hvad jeg har i Haanden her, ikke Spor af Bilag. Det ærede Medlem finder ingen Anledning til at udruste Udvalget med nogen som helst Bilag, hvorefter vi kunne danne os en selvstændig Mening. Det er jo ikke saa sjældent, at et Andragende kommer til Rigsdagen og ikke bliver henvist, og at Andragendet saa kommer igen til næste Aar, det vil sige, naar der er kommet ny Oplysninger. Men naar det ærede Medlem i Virkeligheden ikke har vist mere Interesse for denne Sag, end at han møder i Aar igen uden at udruste os med det mindste Bilag, hvorved vi kunne se, hvorledes det hænger sammen, saa spørger jeg ham: Hvad er Meningen? Hvad er Meningen med, at han staar her og holder lange Taler og anbefaler Andragendet, viser sig som en human Mand, medens Finansudvalget og Ministeren ikke ere nær saa humane? Jeg har ment, at

nu var det paa Tiden at stoppe det ærede Medlems Trafik i den Henseende lidt i Farten og lade dem vide i Herning, hvordan det hænger sammen. Det er meget pænt, humant og dejligt, at det ærede Medlem staar og anbefaler dette Andragende, men det kunde være nok saa dejligt og praktisk, om han skaffede Udvalget nogle Bilag, for at det kunde dømme om Sagen.

Det var de formelle Bemærkninger, jeg vilde tillade mig. Hvad Realiteten angaar, vil jeg sige, at jeg synes, man tydelig kan spore, at man er kommen et Stykke frem ved det Tillæg vi fik til Invalideloven sidst. Nu er det Ministeriets Ansvar, naar der i de Tilfælde, som vi finde Anledning til at henvise, ikke bliver gjort noget. Meningen kan dog naturligvis ikke være, at enhver, der bliver syg i Tjenesten, kan forlange Invalideunderstøttelse. Vi vide jo alle, at enhver, der bliver tagen til Soldat, bliver synet paa Sessionen, men desuden vide alle, der have været Soldater, at naar man møder til Tjenesten, foretages der en meget kritisk Undersøgelse igen, og det har i Almindelighed til Følge, selv ved saa smaa Afdelinger som Rytteriet, at der bliver en hel Del kasseret og hjemsendt straks eller efter faa Dages Forløb. Det maa derfor forudsættes, at Manden maa have været frisk og rask, da han meldte sig. Paa det, at han saa bliver syg i Tjenesten, eller efter Tjenesten, kan man dog ikke bygge et Krav om Invalideunderstøttelse. Det vilde føre for vidt. Men som sagt, hvordan det nu end er, maa det ærede Medlem indrømme os, der sidde i Finansudvalget og komme til Tinget med Indstillinger, at vi kunne ikke danne os en særlig Forestilling om denne Sag, naar der ikke er Spor af Bilag. Ja, Manden kommer med nogle Paastande, men om dem siger den ærede Minister, at de hænge ikke rigtig sammen. Vi have ikke en eneste Lægeattest, vi have ikke det fjerneste i saa Henseende i Finansudvalget. Hvorvidt man har saadant i Invalidebestyrelsen eller i Finansministeriet, ved jeg ikke. Jeg maa altsaa paa det stærkeste anbefale, at vi ikke henvise dette Andragende, og jeg gør dette ikke alene paa mit Partis Vegne, men paa hele Finansudvalgets Vegne.

Om det eneste Andragende, som Udvalget foreslaar at henvise, udtalte Ministeren sig jo velvillig, og jeg takker ham derfor paa den paagældendes Vegne. Da hele Udvalget har anbefalet at henvise